

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΤΖΩΡΤΖ ΚΕΝΝΕΤΥ

ΤΟ ΙΝΔΙΚΟ ΒΡΑΧΙΟΛΙ

ΚΕΙΝΟ τὸ βράδυ, στὸ χορὸ τοῦ λόρδου Μόρλεϋ, ἡ ὄμορφη Μάργκαρετ, ἡ πολυγαμημένη κόρη τοῦ Βαρωννέτου Γουέρλιν, ποὺ εἶχε παντρευτῆ ἑκείνης τὶς μέρες τὸ λοχαγὸ "Ἐρικ Ράλστον, εἶχε ζετρελλάνει ἄλλους τοὺς καλεσμένους μὲ τὴ χάρη της καὶ τὴν ἀπερίγραπτη κομψότητά της.

"Ἐνας βαθύπλουτος Ἰνδός, ὁ Ράου Μασασαντάχ, πρακτικὸς ἑκείνης τὶς μέρες ἀπὸ τὸ Λονδίνο, θέλησε νὰ τὴ γνωρίσει καὶ τὸ κατάφερε: Ἡ λαϊκὴ Μόρλεϋ τὸν παρουσίασε στὴν ὄμορφη Μάργκαρετ Ράλστον.

—Μοῦ φαίνεται ὅτι γνωρίζω τὸ σύζυγό σας λοχαγὸ Ράλστον, ἐκεῖ κάτω στὴ Βομβάη, τῆς εἶπε ὁ Ἰνδός, ὕστερ' ἀπὸ τὶς πρώτες φιλοφρονήσεις. Δὲν εἶνε ἀλήθεια ὅτι ὁ σύζυγός σας ἔζησε πολλὰ χρόνια στὴ Ἰνδία; Μά, ποὺ εἶνε τώρα; Γιατὶ δὲν εἶνε μαζί σας;

—Γιατὶ παίζει μπριτζ μὲ τοὺς φίλους του, ἔκανε γελώντας ἡ ὄμορφη Μάργκαρετ. Μὰ δὲν ἔ' ἀργήσει νάρθη στὴ σάλλα..

Ὁ παράξενος Ἰνδός κότταξε τὴν κόρη τοῦ Βαρωννέτου Γουέρλιν μὲ μιὰ μυστηριώδη περιέργεια.

—Βλέπω ὅτι ἔχετε στὸ χέρι σας ἓνα ὑπέροχο βραχιόλι τῆς πατρίδας μου, τῆς εἶπε κατόπιν, παίρνοντας μὲ μεγάλη εὐγένεια τὸ τρυφερὸ καὶ κάτασπρο χέρι τῆς Μάργκαρετ, γιὰ νὰ δὴ καλύτερα τὸ βραχιόλι της.

—Εἶνε ἓνα δῶρο τοῦ "Ἐρικ, τοῦ ἀπάντησε ἡ ὄμορφη Μάργκαρετ. Μοῦ τὸ ἔφερε ἀπὸ τὴ Βομβάη. Νά, γιὰ κυττάτε... Εἶνε χαραγμένες σ' αὐτὸ μερικὲς μυστηριώδεις λέξεις. Ὁ "Ἐρικ δὲν μπόρεσε νὰ τοῦ ἐξηγήσῃ τὴ σημασία τους. Μήπως μπορεῖτε εἰσεῖς;

Ὁ Ράου Μασασαντάχ κάρφωσε τὰ μάτια του μὲ μιὰ ἀλλόκοτη προσοχὴ πάνω σ' ἑκείνης τὶς γριφώδεις λέξεις κι' ὕστερα κούνησε τὸ κεφάλι του.

—Ὅτε κι' ἐγὼ μπορῶ... ψιθύρισε.

Κι' ἀπομακρύνθηκε, ἀφοῦ χαιρέτησε μὲ μεγάλη εὐγένεια τὴν ὄμορφη Μάργκαρετ.

Αὐτὸ τὸ μυστηριώδες Ἰνδικὸ βραχιόλι ἔγινε σὲ λίγο τὸ θέμα τῆς γενικῆς συζήτησεως. Ὁλος ὁ κόσμος ἤθελε νὰ τὸ θαυμάσῃ, καὶ νὰ μάθῃ τί ἤθελαν νὰ ποῦν ἑκείνες ἡ καθολικιστικὲς λέξεις του. Μὰ ὁ λοχαγὸς Ράλστον δὲν μπόρεσε νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν περιέργεια τῶν καλεσμένων. Τὸ μόνον ποὺ τοῦ εἶπε, ἦταν ὅτι εἶχε ἀγοράσει ἑκείνο τὸ βραχιόλι ἀπὸ ἓνα Κινεζικὸ ἔμπορο μιᾶς λαϊκῆς συνοικίας τῆς Βομβάης.

Πέρασαν τρεῖς μέρες. Τὸ πρωτὶ τῆς τετάρτης μέρας, ὁ λοχαγὸς Ράλστον ἔλαθε ἓνα παράξενον γράμμα, μὲ ἀδιάδηστη τὴν ὑπογραφή, ποὺ ἔγραφε τὰ ἑξῆς:

"Τὸ βραχιόλι ποὺ κάνατε δῶρο στὴ γυναῖκα σας ἦταν ἄλλοτε στὸν ἰερό θησαυρὸ ἐνός ναοῦ. Ἐοσεῖς βέβαια δὲν γράφει οὔτε ἔχετε τίποτα γιὰ τὴν κλοπὴ του, μὰ πρέπει τώρα νὰ τὸ δώσετε ἀμέσως πίσω στοὺς ἱερεῖς τοῦ ναοῦ. Ἐξατὸ λίρες εἶνε ἀρκετὲς ὡς ἀποζημίωση γι' αὐτὸ τὸ βραχιόλι... Πρέπει νὰ δεχθῆτε τὴν πρότασί μου, γιὰτι ἀλλιῶς δὲν σὰς ἐγγνώμηθα γιὰ τὶς συνέπειες. Ἐπιπλέον, εἶνε περιττὸ νὰ σὰς ὑποδείξῃ κανεὶς ὅτι αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις πρέπει νὰ μείνῃ κρυφὴ ἀπ' ἄλλους τοὺς ἄλλους. Τρεῖς νύχτες γιὰτὰ σιερὰν θὰ σὰς περιμένῃ κάποιος κοντὰ στὴν ἀψίδα τοῦ Βατερλιῶ, γιὰ νὰ πάρῃ τὸ βραχιόλι καὶ νὰ σὰς δώσῃ τὶς ἐκείτω στερλίνας.

Ὁ "Ἀγγλὸς ἀξίωματικὸς χαμογέλασε.

—Αὐτοὶ οἱ φίλοι μου εἶνε ἀδιόρθωτοι... ψιθύρισε. Θέλουν νὰ μοῦ σκαρτσώσουν κάποια φάρσα.

Κι' ἔσχιε τὸ σημεῖωμα.

Πέρασε ἀκόμα μιὰ ἑβδομάδα, δίχως νὰ ξαναγίνῃ λόγος γιὰ τὸ βραχιόλι. Τὸ μυστηριώδες πάλι σημεῖωμα εἶχε ξεχασθῆ, ὅταν μιὰ μέρα ὁ λοχαγὸς Ράλστον, γυρίζοντας τὸ μεσημέρι στοῦ σπιτί του, εἶδε πὸς ἔλειπε ἡ γυναῖκα του. Εἶχε βγῆ μὲ τὸ αὐτοκίνητο καὶ δὲν εἶχε ἐπιστρέψῃ ἀκόμα.

Ὁ λοχαγὸς Ράλστον πῆγε νὰ τρελλαθῆ ἀπὸ τὴ στενωχώρα του. Τηλεφώνησε ἀμέσως στὴ Σκότλαντ Γιάρντ, μὰ ἄλλες ἡ ἔ-

ρευνες δὲν κατέληξαν σὲ κανένα ἀποτέλεσμα. Ἡ ὄμορφη Μάργκαρετ εἶχε γίνῃ ἀφαντῆ!...

Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ "Ἐρικ Ράλστον ἔλαθε ἓνα γράμμα, μυστηριώδες ὅπως τὸ προηγούμενον, ποὺ περιεῖχε τὰ ἑξῆς:

«Ἔταν σφάλμα ἀπὸ μέρους σας νὰ μὴ δεχθῆτε τὴν πρότασί μας. Τώρα πεῖ ἀλιπίζουμε ὅτι τὸ καταλάβατε. Ἡ γυναῖκα σας, πρὸς τὸ παρόν, δὲν διατρέχει κανένα κίνδυνον. Μὰ, ἂν δὲν μὰς δώσετε πίσω τὸ Ἰνδικὸ βραχιόλι, δὲ θὰ τὴν ξαναθῆτε πεῖ. Σὰς δίνουμε προθεσμίαν δύο μέρες. Σήμερα ἡ ἀψίδα τοῦ βραδῖοῦ στὶς ἑπτὰ ἡ ὡρα νὰ βροῖσκεστε στὴν ἀρχὴ τῆς κεντρικῆς γέφυρας τοῦ Τάμειο. Θὰ περάσῃ διπλά σας ἓνα κλειστὸ αὐτοκίνητο. Ἐνα χέρι θὰ βγῇ ξαφνικὰ ἀπὸ μέσα γιὰ νὰ πάρῃ τὸ βραχιόλι. Προσέξτε: Ἀφήστε ἥσυχῃ αὐτὴ τὴ φορὰ τὴν ἀστυνομία, γιὰτι κάθε τρελλὴ ἐνεργειά σας θὰ σημαίνῃ τὴν καταδίξι σὲ θάνατον τῆς γυναῖκας σας.

—Λίμαι ἀσυγχώρητος!... ἔκανε μ' ἀπόγνωσι ὁ λοχαγὸς Ράλστον. Ἐπρεπε νὰ καταλάβω ἀπὸ τὴν πρώτῃ στιγμὴ ὅτι ἔχω πέσει στὰ χέρια τῶν Τούγκς, τῶν στραγγαλιστῶν Τούγκς, ποὺ δὲν διατάζουν νὰ κάνουν τὰ φρικωδέστερα ἐγκλήματα. Πρέπει νὰ τοὺς δώσω ἀμέσως τὸ βραχιόλι.

Κι' ἄρχισε νὰ ψάχνῃ γιὰ νὰ βρῇ τὸ βραχιόλι ἀνάμεσα στ' ἄλλα χρυσαφικὰ τῆς γυναῖκας του. Μὰ καὶ τὸ Ἰνδικὸ βραχιόλι εἶχε γίνῃ ἀφαντὸ!... Μήπως τὸ εἶχε πάρει μαζί της ἡ γυναῖκα του; Μὰ τότε, γιὰτι ἐξακολουθοῦσαν νὰ τοῦ τὸ ζητοῦ οἱ ἀπαγωγεῖς;

Ὁ "Ἐρικ Ράλστον βυθίστηκε στὴν πό στυγνὴ ἀπελπίσιαι, ὅταν ξαφνικὰ μιὰ σκέψις ἀστράφηε στὸ πνεῦμα του. Ἐπρεπε νὰ τρέξῃ γρήγορα νὰ ζητήσῃ τὴ συμβουλή τοῦ Ράου Μασασαντάχ, τοῦ βαθύπλουτου Ἰνδοῦ, ποὺ εἶχε γνωρίσει στὴ Βομβάη καὶ τὸν εἶχε ξαναθῆ στὸ χορὸ τοῦ λόρδου Μόρλεϋ!

Ὁ Ἰνδός λοιπὸν τὸν δέχτηκε μὲ μεγάλη εὐγένεια, ἄκουσε τὴν ἱστορία του κι' ὅταν ἔμαθε ὅτι εἶχε γίνῃ ἀφαντὸ καὶ τὸ βραχιόλι, κούνησε στενωχωρημένον τὸ κεφάλι του.

—Ἄν ἡ γυναῖκα σου ἔλασε αὐτὸ τὸ βραχιόλι, τοῦ εἶπε, τίποτε περὶ δὲν μπορεῖ νὰ τὴν σώσῃ. Ἐπρεπε τὸ φανατισμὸ ποὺ ἔχουν μερικὲς μυστικὲς ὀργανώσεις τῆς χώρας μας...

—Τὸν ἔρω!... Τὸν ἔρω!... ἔκανε σὰν τρελλός ὁ "Ἐρικ Ράλστον. Μὰ εἰσεῖς, μίστερ Ράου, θὰ μπορεῖτε νὰ σώσετε τὴ γυναῖκα μου.

—Ἐγὼ; φώναξε ὁ βαθύπλουτος Ἰνδός. Πὸς μπορῶ νὰ σώσω ἐγὼ τὴν γυναῖκα σας; Ἐκτός ἂν τρελλαθῆκατε, λοχαγεῖ Ράλστον, καὶ νομίζετε ὅτι ἔχω σχέσεις μὲ τοὺς ἀπαγωγεῖς καὶ τοὺς δολοφόνους!...

—Σὰς ζητῶ συγγνώμην... στέναξε ὁ Ράλστον. Δὲν ἔρω τί λέω, μίστερ Ράου...

Ὁ "Ἀγγλὸς ἀξίωματικὸς τριγυρίζε νευρικά μέσα στοῦ δωμάτιο. Κι' ἀξάφανα στάθηκε μπροστὰ σ' ἓνα μικρὸ γραφεῖο, ἀπὸν στοῦ ὁποῖο βρισκόταν ἓνας χαρτοφύλακας, μ' ἀπορὸ σπουτοχόρτο. Ὁ Ράλστον ἔβριε μιὰ ματιὰ στὶς λέξεις ποὺ ὑπῆρχαν πάνω σ' αὐτὸ κι' εἶδε μὲ φρικὴ τὴν μερικὴ ἀπὸ αὐτῆς τὶς λέξεις τὶς διάβαξε καθαρὰ στὸν καθρέφτη ποὺ ἦταν ἀπάνω στοῦ γραφεῖο: «Ἡ γυναῖκα σας... δὲν διατρέχει... κίνδυνον... Τὸ Ἰνδικὸ βραχιόλι... στὴ κεντρικὴ γέφυρα... τὴν καταδίξι σὲ θάνατον ἢ εἰς γυναῖκα σας». Τὶς ἴδιες λέξεις περῖεχῃ τὸ δεύτερον γράμμα ποὺ τοῦ εἶχαν στείλει οἱ ἀπαγωγεῖς.

Αὐτὰ ἄλλα, ὁ "Ἐρικ Ράλστον τὰ διάβαξε μέσα σ' ἓνα δευτερολέπτο.

—Γόρισε λοιπὸν ἀπότομα καὶ θγάζοντας τὸ πιστόλι του, φώναξε στὸν Ράου Μασασαντάχ:

—Οἱ δύο μας τώρα!... Σὰς δίνω τὸ λόγο μου πὸς μὲλις βρῶ αὐτὸ τὸ καταραμένον βραχιόλι, θὰ σὰς τὸ δώσω πίσω, δίχως νὰ σὰς καταγγεῖλω στὴν ἀστυνομία. Μὰ ἂν μέσα σὲ δύο ἄρες δὲν γυρίσει στοῦ σπιτί μου ἡ γυναῖκα μου, θὰ σὰς σκοτώσω σὰν σκυλλί, μίστερ Ράου Μασασαντάχ! Ἐοσεῖς εἰσαοσε ἡ ἀρχηγὸς ἑκείνων ποὺ ἔκλεισαν τὴν γυναῖκα μου. Νά ἡ ἀποδείξι! Αὐτὸ τὸ σπουτοχόρτο σὰς πρόδωσε. Ἐμπρός! Τηλεφωνήστε στοὺς συνενόχους σας, γιὰτι ἀλλιῶς θὰ σὰς φυτῶσω τρεῖς

(Ἡ συνέχεια εἰς τὴν σελίδα 509)

—Οἱ δύο μας τώρα!... φώναξε ὁ "Ἐρικ Ράλστον.

ΕΙΧΕ ΔΙΚΗΟ Η ΤΕΡΕΖΑ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 468)

τόν έαυτο της μέσα στον καθρέφτη... Οι καθρέφτες όμως τού 'Ωτέιγ ήταν θαμπόι, τού σαλόνι σκεπτείν... 'Η παλιά κ. Λεμενίν θριαυόταν θέβια εκεί στο περιβάλλον της. 'Η καινούργια όμως κ. Λεμενίν δέν μπορούσε νά ζήσθ εκεί μέσα. 'Αφού λοιπόν έλλαξε ή 'θια, έλλαξε και τού στίτι της, φτάνοντας στά άκρα μέ τή πύ παράξενα έπιπλα, τούδ πού τρελλούδ χρωματισμούς. Τώρα άναγκαζόταν ή Τερέζα νά τήν συγκρατή, νά τήν συμβουλεύει, νά μετριάζη κάπως τίς έκλογές της, γοητευμένη γι' αυτή τήν μεταβολή και μέ ζωηρή συμπάθεια γι' αυτή τή γυναίκα πού έ-γινε τόσο νέα, τόσο πρόσχαρη, τόσο έμπειρη στά μυστικά τού γυναικέου καλλωπισμού και πού θά ήτανε, σίγουρα, ή καλύτερη πεθερούλα τού κόμου.

Τήν έπομένη τού γάμου, όταν ο γιούδ της μαζί μέ τήν Τερέζα έφυγαν άπ' τού Παρίσι, ή κ. Λεμενίν νόμισε πώς έόπνησε από κάποιο άνειρο. 'Ηταν άπόγευμα. Διάβασε κάποιο μυθιστόρημα κοντά στό τζάκι, μέσα στό πρόσωπο σαλόνι της. Περιέμενε τον κ. Βιλλιέ, πού, γιά νά τήν διασκεδάσθ στή μοναξιά της, τής ε-νε πρότεινε νά τήν συνοδεύσθ σέ μιιά έκθεση. Δέν άργησε νά-ρθή ό κ. Βιλλιέ. Μόλις τήν άβγαξε νά τήν γάνει τού Πέτρου. 'Εξα-φως ή κ. Λεμενίν θυμήθηκε όσα λέγανε οι δύο τους, λίγους μή-νες πρίν, γιά τού ίδιου ζήτημα. Κοκκίνισε κάτω άπ' τού κοκκινιάδι πού σκεπάζε τά μάγουλά της, κάτι θέλησε νά πη, σάν νά υπο-πότανε.

ΤΙ ΕΧΕΤΕ, αγαπητή κυρία: τήν ρώτησε ό κ. Βιλλιέ.

—ΤΙ ένω; Μά κυττάτε με λοιπόν! Κυττάτε και τού δουμάτιο ατό... Στάθου... τρελλή... 'Ενώ! Στήν ηλικία μου!... Αότεις ή άλλανές!... Μά γιατί δλ' αυτά;... Γιά ποιόν;...

—Μά, γιά μένα, άν δέν έχετε αντίρρηση, τής είπε μέ συγκι-νησι ό κ. Βιλλιέ.

Χαιρογελοόσε, άν κ' ή άγέρασθ καρδιά τού χτυπούσε πολύ δυνατά. Είχε σκεφθί πολλές φορές, πώς θάπαιρνε μέ μεγάλη χαρά τήν κ. Λεμενίν, μέ τά τόσα της ψυχικά χαρίσματα, άν δέν ήτανε θαμμένη τόσο άποφασιστικά μέσα στις παλιές της αντί-λήψεις γιά τή ζωή. Τώρα, έτσι ξαναγεννημένη, μεταμορφωμένη, άποτελούσε τήν πραγματιστοίη δλων τών άνειρων τού πλου-αίου, κομφο και πρόσχαρου εκένου ανθρώπου, πού δέν ζη-τούσε άπ' τή ζωή, παρά νά πέρσθ τά τελευταία του χρόνια μέ μιιά άσφαλή, άξιαγάπητ ή και τόσο εύπαραουσίαστ ή σύντροφο.

'Εκείν τών κύτταξε κατάπληκτ ή.

—Μάλιστα, εξακολούθησε. Είστε τώρα όλομόναχ ή. Είμαι και γώ μόνος στή ζωή, κ' άν δέχεστε νά γίνετε γυναίκα μου...

—Γυναίκα σας;

Δέν έδωσε διόλου. 'Ολος ο πόθος τής ζωής, τής χαράς πού τήν είχε έμπυχώσει, πού τήν είχε τόσο μεταβάλλει και τήν έκα-νε άληθινή γυναίκα, τήν σνεπήρε μπροστά στή ζωή πού τής πρόσφεραν, ύστερ' άπό τόσα χαμένα χρόνια. 'Εδωσε τού χέρι της στόν κ. Βιλλιέ και ψιθύρισε, πλέοντας σ' ένα πέλαγος χα-ράς:

—Τότε λοιπόν;... Είχε δική ή Τερέζα...

ΤΟ ΙΝΔΙΚΟ ΒΡΑΧΙΟΛΙ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 472)

σφαίρες στό κεφάλι!

'Ο 'Ινδός ήταν στά χέρια τού 'Αγγλου αξιωματικού. Είχε χόσει πειά τού παιγνίδι. 'Εσκυψε λοιπόν τού κεφάλι και τηλεφώ-νησε στους συνενόγους του. 'Επειτα, κ' ένα αίνιγματικό χαμό-γελο, είπε στόν έχθρό του:

—Θέλετε νά μιλήστε στή γυναίκα σας;

'Ο Ράλστον άρπαξε μέ τού άριστερό χέρι τού άκουστικό.

—'Εσθ είσαι, Μάργκκαρετ; φώναξε στή γυναίκα του. Μη φο-βήσαι πειά... Σέ λίγο, θά είσαι στό σπίτι... Ναι, ναι... Μά πού είνε τού 'Ινδικό βραχιόλι σου;... Τό έχεις δώσει στή λαί-δη Μόρλεϋ; 'Α! Κατάλασα... Πρέπει νά τού δώσωσέ με... Θά σοϋ έξηγήσω... Σέ λίγο, θά είσαι στήν άγκαλιά μου, ά-γάπη μου.

'Ο Ράου Μοσαντολάχ κάλεσε τότε έναν υπηρέτ ή και τού εί-πε ν' άκολουθήσθ τού λοχαγού Ράλστον στό σπίτι του γιά νά πά-ρθ τού βραχιόλι. Κι' έτσι κι' έγινε...

'Ο 'Αγγλος αξιωματικός κράτησε τού λόγο του και δέν είπε τίποτα στήν άδυναμία. 'Η ιστορία αυτή έπρεπε νά μείνη άπό-κρυφ ή, γιατί ήξερε πόσο έκδικητικό, πόσο άδυσώπητο είνε οι μυστηριώδεις Τούγκι, οι στραγγαλιστά ή της θεάς Κάλι...

TZORPTZ KENNENTY

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟΥ ΖΥΛ ΠΡΕΚΟ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 493)

φιέταρε κ' έτι ήταν έρωτευμένος μαζί της. Μά ό βιομήχανος, πού ήξερε καλά τού χαρακτήρα τού φίλου του, δέν θέλησε νά τήν πιστέψη. Στήν άπελπισία της, ή Αλιή 'Αμιέλ, βλέποντας ότι άγαπούσε άόμοι ή βαθιά τόν Ζυλ Πρεκό, άποφάσισε ν' άποκτόνησθ. Μά ήθελε συγχρό-νως νά φουδηθή και τόν διεργόρο. 'Ετσι κατέταξε τού σκέλιό της. Τόν κάλεσε ένα άπόγευμα στό μέγαρο τού Ζερόμ νά πάρουν τού τσαί, έφαγε μέ τρώο ένα δραστηκό δηλητήριο στό φλιτζάνι της και τού ήμα-τάφασθ χωρίς καμιά σνερήσει. Μόλις όμως άρχισε νά ύποφέρη ά-πό τούς πόνους, άναστάτωσε τού μέγαρο από τίς φωνές της, λέγοντας ότι είχε δηλητηριασθ από τόν Πρεκό, γιατί είχε άρνηθ τόν έρωτά του. 'Επειτα από λίγες στιγμές πώθανε στά χέρια τών άδυναμιών. Αύτ ή άόλογοία της ήταν άσκητ ή γιά νά σύλληφθ ό Ζυλ Πρεκό και νά κλεισθ στίς φυλάεις, ενώ τού Παρίσι άναστατώναν άπό αύτ ήν σνταραστ ήκή ύπόθεσι. 'Ο διεργόρος έμεινε άπόκοσος ένα χρόνο κά τέ-λος, έδω και λίγες μέρες, παρνούστας στό Κοκορνουόκιο γιά νά διακοσθ. Στήν άόλογοία του άρρηγήθηκε μέ κάθε λειτουργία τήν ίστο-ρία πού σς αναφέραμε πού πάνω, χωρίς όστόσο νά πεισθ τούς δικα-στάς του γιά τήν άδωστήτά του. Χρειάστηκε νά έπιβή ό ίδιος ό βιο-μήχανος, ό άπόος, χωρίς νά διάσθ, άπελάινε τού σκέλιό της φίλης του και ζήτησε συγγνώμη από τόν διεργόρο, πού τόν είχε μιλέξει σ' αύτ ήν τραγική περιπέτεια. 'Ετσι ό ένοχος τού Κοκορνουόκιο ύπόσασν τόν άτιχο Ζυλ Πρεκό και τού άποκατέστησαν τήν ύπόληψή του, ενώ οι παλιό συνάδελφοί του, πού τόν άπέφευγαν, έτρεχαν νά τόν συζητήσουν και νά τόν παρακαλέσουν νά τούς συγχωρήσθ πού τόν είχαν νομίσει γιά έγκληματία. 'Ωστόσο, ό Ζυλ Πρεκό δέν φανόταν καθόλου ύχαριστημένος. 'Η άόκτονια της Αλιής 'Αμιέλ τού είχε τσακίσει τά νεύρα. Είχε καταλάβει, ότι αύτ ή γυναίκα τόν άγαπούσε πραγματικά κ' έτι είχε θυσιασθ έξ αίτίας του. Κι' από τόν έκανε νά μετανοή πού είχε προτιμήσει τή φίλιά ενός βιομηχάνου άπό τήν αγάπη μιιάς όμορ-φης γυναίκας. Μά γρήγορα έσχασε τήν Αλιή 'Αμιέλ κ' άφοσιώθηκε πάλι στίς διεργοές του ύποθέσεις. 'Άλλωστε ή καρδιά τού ανθρώ-που γυατρύεται πάντα τόσο γρήγορα... Σήμερα ό Ζυλ Πρεκό είνε ό ύγαπημένος διεργόρος όλων τών γυναικών τού Παρίσιου. Αύτ ή πε-ριπέτεια τού τόν έχει κάνει διάσημο.

ΖΑΝ ΚΟΑΜΠΙ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙ ΤΗΣ ΜΑΝΙΛΑΣ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 480)

συναδέλφου τους.

Δέν θά κατάρθωνα ποτέ ίσως νά μάθω τήν άίτια αύτού τού έγκλήματος άν ή 'θια ή 'Ισπανίδα βέν φανέρινε στους άδυναμι-κούς πού τήν συνέλαβαν γιά πούδ λόγο είχε σκοτώσει τού λε-γεωνάριο.

Είνε μιιά παλιά όσο και τραγική ιστορία. 'Η Μανίλα είχε σνα-ντήσει δώ και δέκα χρόνια τόν Μαρινύ στο Παρίσι. 'Εκείνος τότε λεγόταν 'Αντρέ Σουλμέρ κ' ήταν ένας από τούς πύ εθθυ-μούς γλεντζέδες τής Σομυάρτρης. 'Η Μανίλα άπέκτησε μαζί του ένα παιδί, τού όποιο κατόπιν πέθανε από τίς στερήσεις όταν αύτός τήν έγκατέλειπε. 'Από τότε ή άτυχ ή 'Ισπανίδα έπέφετε όλο και πύ χαμηλά, όσούτου κατέληξε στά ύποπτα κέντρα τού Μαρακέκ. 'Όσο γιά τόν 'Αντρέ Σουλμέρ, ή άσπετίεις του δέν άργησαν νά τόν δδηγήσουν στή χρεωκοπία και μη μπορούντας πειά νά ζήσθ στήν κομπούλι, κατετάχθ στή Λεγεώνα μέ ψεύ-τικο όνομα, ελπίζοντας νά ξαναφτιάξθ τή ζωή του. Μά ή όμορ-φη Μανίλα πού είχε θυσιασθ έξ αίτίας τού Σουλμέρ, είχε άπο-φασίσει νά τόν έκδικηθή, όπου τόν συναντούσε. Κι' όταν τόν ά-νεγνώρισε και θεβαιώθηκε ότι ό λοχαγός Ζώρς Μαρινύ ήταν ό ίδιος ό Σουλμέρ, τού κάρφωσε ένα μαχαίρι στήν καρδιά άκρι-βώς άνάμεσα από τά σημάδια τών τραυμάτων πού είχε πάρει πολεμώντας ήρωικά μέ τούς ληστές τής έρήμου.

Αυτό ήταν τού τέλος τού λοχαγού Ζώρς Μαρινύ, πού ή μοίρα θέλησε νά σκοτώθ από τού χέρι τής παλιής φίλης του, τής 'Ι-σπανίδας χορεύτριας, ή όποία είχε καταστραφ ή έξ αίτίας του κ' είχε κι' αύτ ή κατασπαλάξει στή λεγεώνα τών άμαρτωλών γυ-ναϊκών τής 'Αφρικής.

ΑΝΤΡΕ ΛΥΓΚΕ